Déu passa de llarg?

Per DavidG el dv., 15/01/2021 - 13:21

Quan em disposo a pregar, semblaria que sóc jo qui em presento davant el Senyor reclamant la seva atenció, com el nen que tiba de la mànega de l'adult. Però, el cert és que, és ell qui ha pres la iniciativa abans que jo hi vulgui parlar. El Senyor té un desig foll de estar amb nosaltres, de celebrar la vida, de poder sortir-nos a l'encontre quan defallim... Però la seva presència no se'ns imposa. Es molt subtil, indirecta, una invitació a la nostra lliure decisió de correspondre'l.

Hi ha dos passatges a l'Evangeli que ens parlen de com Jesús fa veure que passa de llarg i aquest gest provoca una resposta de fe en els deixebles. El primer passatge és el dels deixebles d'Emmaús. Després que Jesús els obrís el sentit de les escriptures, arribats al poble on anaven, ell va fer com si seguís més enllà. La resposta que es desvetlla en els dos vianants és insistir amb força dient: Queda't amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar. Es una manera de dir: ho diem pel teu bé, però ens fas un favor quedant-te amb nosaltres. Bonica manera d'expressar el guany recíproc en l'amistat on es difícil delimitar el qui dona i el qui rep.

El segon passatge és quan Jesús camina sobre l'aigua al llac de Tiberíades. Unes hores abans havia manat als deixebles que pugessin a la barca i passessin a l'altra riba. Ell, de terra estant, veu que els deixebles patien remant, perquè el vent els era contrari i era de matinada. Jesús va cap a ells caminant sobre l'aigua, com si volgués passar de llarg. Ells es posaren a cridar però Jesús els parlà de seguida i els digué: Coratge! Soc jo. No tingueu por. Els deixebles encara no entenien moltes coses però Jesús tornava a ser amb ells i el vent va parar.

A la nostra pregària, quan sentim que Jesús passa de llarg, potser ho fa per a que reaccionem i li reclamem que es quedi amb nosaltres o ens adondem del feixuc que es fa avançar quan ell no és a prop.